

תלמודו בידו

דף לח עמוד ב

א [שאל תבלין לקדרה או מים ומלח לעיסה ביום טוב, מהו תחום התבשיל או העיסה ומדוע ?

ב [לחכמים, מדוע התבלין המים והמלח אינם בטלים ברוב תבשיל או עיסה להיות כמותם ?

ג [הוציא צרורות מתוך חטים של חברו העומדות למכירה, מה דינו ?

ד [לר' יהודה, האם בשר נבלה ובשר שחוטה שנתערבו מתבטלים ברוב ?

א [חכמים: כרגלי שניהם, ואין מוליכים אותם אלא למקום המותר להליכת שניהם. ר' יהודה: שאל מלח עבה, או מים, עבור תבשיל דליל שרוטבו ניכר, כרגלי שניהם. מלח דק, או מים לתבשיל סמיך, כרגלי בעל העיסה והקדרה, כיון שאינם ניכרים.

ב [אביי: גזירה שמא שותפים גם יוליכו כל אחד למקומו עיסה או קדרה. רבא: תבלין ניתנים בתבשיל לטעם, ואין טעם מתבטל ברוב. רב אשי: אינם בטלים מפני שיש להם מתירים [כיון שמחר יוכל להוליקם לכל מקום]. ר' אבא: בעלות ממונית אינה מתבטלת ברוב.

ודחוהו, שאמנם אין ביטול ברוב בממון, וביד בעליו לתבוע את הפסדו. אך לענין איסורים, כגון דיני תחומים, יש למים ומלח להתבטל לעיסה.

ג [חייב לשלם לו דמי חטים. שבהוצאתם הפסידו שאינו יכול למוכרם עם החטים.

ד [נבלה ברוב שחוטה: בטלה, והנוגע בתערובת טהור. שדינה כמין בשאינו מינו, הואיל ואי אפשר לשחוטה המבטלת להיות שווה בהלכותיה למיעוט הנבלה [ליטמא במשא].

שחוטה ברוב נבלה: אינה בטלה, ואין הנוגע בהן נטמא ודאי לשרוף תרומה על מגעו. שדינה כמין במינו, הואיל ואפשר לנבלה המבטלת להיטהר כשחוטה [כשאינה ראויה לגר].